

Mielőtt cipőszükségletét fedezné,
saját érdekében nézze meg áras kirakataimat és meggyőződik, hogy az elsőrendű
minőségű cipőket meglepő olcsó áron árulom. **Női 5-50-től, férfi 8-50-től.**
Irányárak:
Zsurkó János, Kossuth Lajos sugárút 6. szám. Telefon 17-72.

tekintetében is súlyos veszteségek érték az egyetemet. Dologi javaink, melyek még az 1931-32-iki tanévben 1,259.027 pengőt tettek ki, évenként fokozatosan apadva 984.500 pengőre csökkentek. Fölötte nehéz helyzetet teremt klinikaik, intézeteink és intézményeink ellátását illetően ez a nagy redukció.

— Szellemi és anyagi javaink elvesztésén kívül a változások érintették autonómiánkat is. Bármennyire őriztük ezt a nagy kincset, melyet elődeink évtizedeken át sértetlenül tudtak megőrizni, de melyet mi már megapadva vettünk át, nehéz utunk sok zökkenőjén nem bírtuk hiány nélkül átmeníteni.

— Ha bármennyire keservesen is, de ennek tudatával nyugszunk bele ebbe az átmeneti állapotba, mert nem tudjuk elképzelni, hogy ezzel a felsőbb helyről jött — ránk nézve fölötte nehéz helyzetet teremtő — intézkedésekkel a vidéki egyetemeknek elszorvasztását célzó akció indult volna meg.

Nemcsak a tanároknak és tanítványoknak érdeke, hogy a vidéki egyetemnek megmaradjanak, sőt fejlődjenek, hanem az államnak is, mert az egyetemek leépítése s ezáltal legyengítése az ország kulturális életének a leromlását is jelenti.

Az egyetem rendeltetése nemcsak az, hogy diplomákat adjon, hanem az is, hogy a nemzeti kultúrát védelmezze és fejlessze. Erre pedig sohasem volt nagyobb szükség, mint ma, mikor a nemzetek versenyében a kultúránívó szerepel döntő tényezőként s mikor a szociális átalakulások is kívánatosak teszik, hogy az ország mennél több polgára birjon magasabb képzettséggel és képességgel.

Széki Tibor ezután a kinevezésekről és kitün-

tesésekről emlékezett meg, majd a hallgatóság létszámáról, a tandíjkezdményekről, segélyakciókról és testnevelésről szólt.

A megindultságtól remegő hangon, könnybelábadt szemmel ezután a következő szavakkal fejezte be nagyhatású beszámolóját:

— Most, midőn beszámolómnak végére érek, legyen szabad kommentárként egy rövid megjegyzést tennem arra a keserű kifakadásra vonatkozólag, melyet jelentésem legelején az egyetemünk legyöngülése miatt tettem. Végtelenül bántana ugyanis, ha valaki véletlenül azt gondolná, hogy azért, mert már csak féllábbal vagyok ezen az egyetemen, az a kifakadásom nem őszinte. Éppen ezért lelki szükségét érzem ebből az ünnepélyes alkalomból is kinyilatkoztatni és fogadni, hogy ehhez az egyetemhez, melynek hallgatója voltam, melyen pályámat kezdtem s amely 12 évvel ezelőtt egyik tanszékre meghívással megtisztelt és kitüntett, hű maradok, míg élek, sorsa szívenem fog feküdni s fejlődése mindig örömet, visszafejlődése bánatot fog jelenteni számomra.

A hosszantartó taps után, amely Széki Tibor prórektor jelentését követte, a lelépő egyetemi tanács átadta helyét az új egyetemi tanácsnak. Az új rektort, dr. Kiss Albert egyetemi tanárt, Széki Tibor prórektor köszöntötte. Kiss Albert rektor ezután székfoglalóját tartotta meg ezen kifejtette, hogy

az egyetem autonómiája ma már nem áll máshol, mint a rektor és a tanács megválasztásából.

Az egyetem költségvetése az állami költségvetés egyik része és ma már a posta ugyiszólván mindennap újabb redukcióról és a dologi kiadások csökkentéséről hoz értesítést.

MÉHES és PRIVINSZKY párisi divatszűcsök,
Deák F. és Hid u. sarok
ELSŐRENDEŰ MUNKA! OLCSÓ ÁRAK!

Élni is csak kell az embernek

Irta TÖRÖK SANDOR

Mire felfigyeltem rá, ott tartott, hogy hogyan fekezett meg a multkoriban Óbudán két megvadult lovat. Nem kicsi dolog lehetett.

— Tuggyák maguk, annyi időm se igen volt, hogy mindkét kezemet elkapjam a nadrágzseb-ből. Hátul jött egy autó, elől is töfögött egy. Az ucca meg szűk, mint a fene. A lovak megvadultak s rugaszkodtak istenigazában, úgy nekinyújtóztak a világnak, hogy tán még most is szaladnának, ha éppen arra nem vetődök. A kocsis már nem volt se eleven, se holt. Akkor elibük ugrok, szemük közé nézek, egyet dobantok, egyet hujjantok s megálltak abban a minutumban. Szakadt a hab róluk, reszketett a térdük. Megvakargattam a homlokukat — nyeténye, mondom, — oszt arra nyihogtak örvendezve. Na — mondom a kocsisnak, — hajtson kend odébb. Oszt úgy mentek, mint a kez-es bárányok.

Kevesen voltunk a külteki kocsmában, ahová bevetődtem s tölem második asztalnál ült a legény. Négyen, öten ültek vele s tenyérbevigott fejjel hallgatták. De mindenki felfigyelt rendre — mint magam is, — a kocsmáros is, még a hátsó lakosztóból kijött a fia felesége is rendre s az ajtónak támaszkodva, úgy lesték a szavát. Egy gyerek liter kadarkát vitt valahová, de már fél-órája ott állt az üveggel s tátott szájjal hallgatta. A legény kolbászt, kenyeret bicskázott igen kényesen — messze elvetve magát a székben s minden falatot úgy vitt a szájához a bicska végén, — időnkint hörpintgetett a hosszúlépésből. Óvatosan iszogatta csak, minden öt-hat bicskavég után egy hörpintést, de olyan legényesen, mintha legalább négy-öt litert már megivott volna. Altalában amo-

lyan legényes kis legény. Olyan kicsi, de h'. A bajusza vékony, mokányul megkunkorodik a vége s még a csizmája orrán is ül valami jóízű helykeség.

Ujba fogott.

— Mer' a jó ló olyan, mint a e fehérenp — kanyarította — oszt nem mindig egyforma. Van, amek csak a jó szóra ad, verésre semmit. Még antul inkább megmakacsolja magát. De egy jó szóra, simogatásra olyan szelid lesz, mint a fene. Van aztán, amek meg elbizzza magát s azt hiszi, hogy ő az erősebb. Annak nem szabad engedni ám, mert úgy a fejire ül az embernek, mint a fene. De akár erre, akár arra, tudni kell azt a fehérenp-nek, hogy ő akármilyen becses, azér' mégse férfiember! Csak amolyan vászoncseléd. Hujjé, vége mán annak az embernek, aki egyszer is utánaenged. Mer' az asszony olyan ám, mint a gyerek. Könnyen elkapja magát. Ismerem egyszer egy lányt — s kezefejével feltörülte a bajusza kunkor-ját — az olyan lány volt, hogy csuda. Makacs egy akaratos lány volt, büszke, rátarti, mint a fene. Udvaroltam neki no, más is udvarolt, éppen elegen jártunk a szoknyája után, de csak fityet hányt az mindenkinek. Volt ott egy esztergályos, igen urasan járt meg mi, az is kerülgette. Láttam, hogy kifelé, hát okosan kell itt csinálni. Nem si-ettem. Csak úgy szóltam is hozzá, nem is. Egyszer aztán jőzsefvárosi bucsun összejövünk, vele az esztergályos s mások is. Már volt akkor nála mézessziv, valami öt-hat. Nálam is volt egy. Kinek viszi? — azt mondja s nevet hamisan. En annak, akinek a szíve hozzám hajlik — mondom. Nono, — nevetkérez, — aztán miről ismeri meg? En könnyen, — mondom — én arról, hogy ha én ezt neki odaadom, hát amennyi vele van, mind ideadja. S aztán — azt mondja, — akkor maga ugyan jól akar járni. Hátha a lánynak többje van? — S ha több, több — mondom s azzal csak úgy már indulok is odébb, tuggyak maguk.

Nézzé meg KNITTEL férfi és női kalap kirakatait

Kárász u. 5. Alakításokat modellek után vállalkunk

Arra kérte végül a rektor a város társadalmát, hogy legyen erős támogatója az egyetemnek, mert csakis így lehet eredményesen visszaverni azokat a támadásokat, amelyek az egyetemet érhetik.

A hagyományoknak megfelelően Kiss Albert rektor ezután székfoglalóját tartotta meg ezen a címen: »Vázlatok a római jog receptiója köréből.«

A mélyértelmű székfoglalót a közönség mindvégig nagy figyelemmel hallgatta.

Ezután dr. Iványi Béla, a jog- és államtudományi kar dékánja az ifjúsághoz intézett nagyhatású beszédet. Azzal kezdte, hogy az ifjúság az egyetem gerince és ha az egyetemi ifjúság számát kevesbiteni akarják, akkor csak egy feladat lehet,

félrevern a harangokat (Taps.)

— Az egyetem nagy célját nem érheti el, ha annak egységét megbontják, ha a tanárok és az ifjúság állandó nyugtalanságban él, — mon-dotta. Az ifjúság első kötelessége a tanulás. A tanárok feladata az ifjúság kezébe adni az élet kulcsát, azt a fegyvert, amit tudásnak hívunk. Arra kérem a fiatalságot: dolgozzatok és küzd-jetek, harcoljatok és mi féltő, szerető támoga-tást nyújtunk. Jegyezzétek meg, hogy hol a tanár és tanítvány között nincs meg az összhang, ott nem lehet beszélni egyetemről, eredményes mun-káról. Mutassátok meg, hogy érzitek azt az er-délyi levegőt, ami még ma is lengedez az egye-temünk falai között. Ez az atmoszféra kötelez a munkára, tanulásra. Száz százalékos egész fér-fiakká egyikeztetek lenni, méltóvá nagymultu egyetemünkhöz.

Dr. Iványi Béla beszédét különösen az egye-temi ifjúság körében szűnni nem akaró tapsal és éljenzéssel fogadták. A szép ünnepség befe-jezésétől az egyetemi énekkar a Himnusz éne-kelte el.

Megáll a lány s szól utánam — hová siet? — Azt a leányt keresem — mondom, akinek a szí-vet odaadom — s ismét teszek egy lépést odébb, értik-e? mer' az a veleje, hogy bántotta ám, hogy csak úgy vetem félvállról az igent s nemet.

— Ne fusson — azt mondja, — hát nem ad sem-mit?

— Adok én, ha te is adsz.

— Hát mit adjak?

— Ami nálad van, mindezt.

— Jaj, egyér' olyan sokat?...

— Éppen annyit.

— Aztán mit csinál véle.

— Mit e? Ahány van, annyi háznak a tetejére hajlítom. Oszt akkor csak egy marad kettőnknek. De az osztán ölég.

— Na, — nevetett ám a lány nagyon, mintha csiklandozná — nem éri fel maga a pesti háza-kat, hogy felhajítsa.

— Nem-e? Majd meglátod, csak add ide, — s úgy a szeme közé néztem, mint a fene

— Szóbeli szó lett mondom, s ideadta. Mindezt ám Az esztergályosét is. Hat darab volt s azon helyből felhajítottam hat háznak a tetejére. Három-négy emeletesek voltak, de mondhatom egy se pottyant vissza. — Utolsót hörpintett az utolsó falatra, bicskáját megtörülgette a nadrágjában, bütykösujja hegyével egyet kettőt próbált az élin, játékosan s jól hátradülve rávert a hasára: — ez oszt igen. Hát így vót, mondom. De el is taka-rodott ott mindenki. Még az esztergályos morgott valamit, de inkább csak befele. Aztán ketten men-tünk odébb a lánnyal. Zsófinak híjták.

— A tulsó oldalra is dobott? — kérdezte egy kajla orru ember s látszott, a távolságot számít-ja magában.

— A tulsóra? — s úgy elhunyorogott kicsit, a legény — oda is kettőt. Ide meg négyet. Egy se esett vissza.

— Aztán mi lett a lánnyal?